

**สรุปผลการรับฟังความคิดเห็น
ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.**

๑. วิธีการในการรับฟังความเห็น

๑.๑ การประชุมรับฟังความคิดเห็นเพื่อทบทวนประสิทธิผลของการบังคับใช้กฎหมายลิขสิทธิ์

เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้จัดประชุมรับฟังความคิดเห็นเพื่อทบทวนประสิทธิผลของการบังคับใช้กฎหมายลิขสิทธิ์ โดยมีผู้เข้าร่วมประชุมประมาณ ๖๐ คน จากหลากหลายภาคส่วน อาทิ กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์ เช่น สมาพันธ์สมาคมภาพยนตร์แห่งชาติ สมาคมการค้าผู้ประกอบการบันเทิงไทย (TECA) และบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) กลุ่มผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต เช่น บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) และบริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) และกลุ่มหน่วยงานของรัฐ เช่น สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) (ETDA)

๑.๒ การประชุมคณะกรรมการพัฒนากฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์

กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนากฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ ซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิจากหน่วยงานราชการ ภาคเอกชน และนักวิชาการ โดยมีอธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญาเป็นประธานกรรมการ เพื่อดำเนินการยกร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (ในส่วนของที่เกี่ยวข้องข้อจำกัดความรับผิดชอบของผู้ให้บริการ และการเข้าเป็นภาคีสันติสัญญาว่าด้วยลิขสิทธิ์ขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก) โดยได้มีการจัดประชุมจำนวน ๘ ครั้ง ดังนี้

- ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๐
- ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๖๐
- ครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๐
- ครั้งที่ ๔ เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๐
- ครั้งที่ ๕ เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๑
- ครั้งที่ ๖ เมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๖๑
- ครั้งที่ ๗ เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๑
- ครั้งที่ ๘ เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๑

๑.๓ การประชุมกับผู้เชี่ยวชาญกฎหมายและกระบวนการแก้ไขปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์บนอินเทอร์เน็ตของต่างประเทศ

กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้จัดประชุมกับผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศจำนวน ๓ ครั้ง ดังนี้

๑.๓.๑ การประชุมกับ Professor Justin Hughes ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO) ในเรื่องกระบวนการ Notice and Takedown ตาม Digital Millennium Copyright Act (DMCA) ของสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ ๔ และ ๖ ธันวาคม ๒๕๖๐

๑.๓.๒ การประชุมกับ Professor Eleonora Rosati ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายลิขสิทธิ์ของสหภาพยุโรป ในเรื่องกระบวนการ Notice and Staydown ซึ่งเกิดจากแนวคำพิพากษาของศาลในยุโรป เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๐

๑.๓.๓ การประชุมกับผู้เชี่ยวชาญกฎหมายลิขสิทธิ์จากสำนักงานลิขสิทธิ์สหรัฐอเมริกา (United States Copyright Office) และสำนักงานสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้าสหรัฐอเมริกา (United States Patent and Trademark Office) ในเรื่องการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในยุคดิจิทัลตามกฎหมาย Digital Millennium Copyright Act (DMCA) ของสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

๑.๔ การประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายลิขสิทธิ์จากภาคเอกชน

๑.๔.๑ กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้จัดประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ในส่วนข้อจำกัดความรับผิดชอบของผู้ให้บริการจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ โดยมีผู้เข้าร่วมประชุม ๔๓ คน จากบริษัท บัณฑิต เซ็นเตอร์ จำกัด (ผู้ให้บริการ www.kapook.com) บริษัท เทนเซ็นต์ (ประเทศไทย) จำกัด (ผู้ให้บริการ www.sanook.com) แอปพลิเคชัน WeChat และ JOOX) บริษัท ทู คอร์เปอร์เรชั่น จำกัด (มหาชน) บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด บริษัท ทริปเปิลที บรอดแบนด์ จำกัด (มหาชน) และบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) เป็นต้น

๑.๔.๒ กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้มอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการพัฒนากฎหมายลิขสิทธิ์ฯ เป็นวิทยากรบรรยายร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อจำกัดความรับผิดชอบของผู้ให้บริการ และการเข้าเป็นภาคีสนธิสัญญาว่าด้วยลิขสิทธิ์ขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก) ให้แก่สมาชิกของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๖๑ เพื่อสร้างความเข้าใจและเปิดโอกาสให้สอบถามข้อสงสัยเกี่ยวกับร่างกฎหมาย โดยมีผู้เข้ารับฟังการบรรยายเป็นสมาชิกสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยประมาณ ๕๐ คน

๑.๕ การรับฟังความเห็นผ่านเว็บไซต์กรมทรัพย์สินทางปัญญา

กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์กรมทรัพย์สินทางปัญญา (www.ipthailand.go.th) ระหว่างวันที่ ๓๑ มกราคม – ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑ รวมเป็นระยะเวลา ๔๔ วัน โดยมีข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น ได้แก่

- (๑) สภาพปัญหาและสาเหตุของปัญหา
- (๒) ความจำเป็นที่ต้องตรากฎหมายขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหา
- (๓) หลักการอันเป็นสาระสำคัญของกฎหมาย
- (๔) ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่..) พ.ศ.
- (๕) ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ และพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘ กับร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่..) พ.ศ.

ทั้งนี้ มีผู้เข้าชมหน้าเว็บไซต์จำนวน ๔,๔๔๔ ครั้ง และมีผู้แสดงความคิดเห็นจำนวน ๖๘ ราย โดยผู้แสดงความคิดเห็นจัดอยู่ในกลุ่มของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต และเจ้าของลิขสิทธิ์

๒. พื้นที่และกลุ่มเป้าหมายในการรับฟังความเห็น

๒.๑ พื้นที่ในการรับฟังความเห็น

ทั่วประเทศ ผ่านเว็บไซต์กรมทรัพย์สินทางปัญญา (www.ipthailand.go.th)

๒.๒ กลุ่มเป้าหมายในการรับฟังความเห็น

หน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป

๓. ประเด็นที่มีการแสดงความคิดเห็นและคำชี้แจงรายละเอียด

เพื่อความสะดวกในการรวบรวมและวิเคราะห์ความคิดเห็นที่ได้รับ กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้จัดกลุ่มผู้แสดงความคิดเห็นออกเป็น ๓ กลุ่ม ได้แก่

(๑) กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์ ประกอบด้วย สมาคม องค์กร หรือบริษัท ที่เป็นเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ไม่ว่าประเภทใดๆ เช่น สมาคมผู้สร้างภาพยนตร์แห่งสหรัฐอเมริกา สมาคมการค้าผู้ประกอบการธุรกิจบันเทิงไทย และบริษัท สหมงคลฟิล์ม อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด เป็นต้น

(๒) กลุ่มผู้ให้บริการ ประกอบด้วย สมาคม องค์กร หรือบริษัท ที่ให้บริการระบบหรือเครือข่ายอินเทอร์เน็ต หรือให้บริการข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต เช่น กลุ่มพันธมิตรธุรกิจซอฟต์แวร์ บริษัท บัณฑิต เซ็นเตอร์ จำกัด บริษัท เทนเซ็นต์ (ประเทศไทย) จำกัด บริษัท ทู คอร์เปอร์เรชั่น จำกัด (มหาชน) บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด บริษัท ทริปเปลที่ บรอดแบนด์ จำกัด (มหาชน) และบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) เป็นต้น

(๓) กลุ่มที่ปรึกษากฎหมาย เช่น สภานายความ และบริษัทที่ปรึกษากฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา

๓.๑ ประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมายลิขสิทธิ์ในปัจจุบัน

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์ และกลุ่มที่ปรึกษากฎหมายเห็นว่า การคุ้มครองมาตรการทางเทคโนโลยี (Technological Protection Measure หรือ TPM) ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์นำมาใช้ปกป้องงานลิขสิทธิ์ เพื่อป้องกันการทำซ้ำหรือการเข้าถึงงานลิขสิทธิ์โดยไม่ชอบยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ เนื่องจากกฎหมายปัจจุบันยังไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการนำเข้า หรือจำหน่ายอุปกรณ์ ที่สามารถใช้ในการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีได้ และอุปกรณ์ในนี้ต้องหมายความรวมถึง “ซอฟต์แวร์” ด้วย

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์เห็นว่า บทบัญญัติเกี่ยวกับข้อจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (มาตรา ๓๒/๓) ยังไม่มีประสิทธิภาพในการระงับการละเมิดบนอินเทอร์เน็ตได้จริง เนื่องจากกฎหมายกำหนดว่า เจ้าของลิขสิทธิ์ต้องระบุรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูล หลักฐาน และคำขอบังคับในคำร้องที่จะยื่นต่อศาลโดยชัดแจ้ง แต่ในทางปฏิบัติเจ้าของลิขสิทธิ์จะไม่อาจแสวงหาข้อมูลบางอย่าง เช่น การระบุความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่อ้างว่าเป็นการละเมิด และกระบวนการสืบทราบวันและเวลาที่พบการกระทำหรือพฤติการณ์ละเมิด รวมทั้งบางกรณีที่ไม่สามารถหาตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีได้ ทำให้ไม่สามารถดำเนินคดีภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์เห็นว่า การบังคับตามคำสั่งศาลมีปัญหาในทางปฏิบัติ เนื่องจากในกรณีที่เซิร์ฟเวอร์ (Server) อยู่ต่างประเทศจะไม่สามารถปฏิบัติตามคำขอบังคับที่ให้ระงับการกระทำที่อ้างว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ (Website Blocking) หรือนำงานที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากระบบคอมพิวเตอร์

- กลุ่มที่ปรึกษากฎหมายเห็นว่า ควรแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติโดยกำหนดข้อจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการแยกตามประเภทและลักษณะของการให้บริการ โดยกำหนดเงื่อนไขของแต่ละประเภทให้ชัดเจน เนื่องจากผู้ให้บริการในปัจจุบันมีหลายประเภทและแต่ละประเภทควรมีเงื่อนไขที่แตกต่างกัน

คำชี้แจง

กรมทรัพย์สินทางปัญญารับทราบปัญหาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมายปัจจุบัน โดยในร่างกฎหมายฉบับนี้มีการแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติของกฎหมายให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สามารถบังคับใช้ได้จริง สร้างความมั่นใจให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ในการดำเนินธุรกิจในยุคดิจิทัลที่จะมีกลไกที่มีประสิทธิภาพในการระงับการละเมิดลิขสิทธิ์หรือนำงานละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากระบบคอมพิวเตอร์ได้ทันทั่วทั้ง และมีกำหนดข้อจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการแยกตามประเภทและลักษณะการให้บริการที่สอดคล้องกับแนวทางสากล รวมทั้งมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการนำเข้าหรือจำหน่ายอุปกรณ์ที่สามารถใช้ในการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยี เพื่อให้การคุ้มครองมาตรการทางเทคโนโลยีมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๓.๒ บทนิยาม (มาตรา ๔)

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์เสนอให้แก่ขนิยามคำว่า “ผู้ให้บริการ” ให้หมายความรวมถึงผู้ให้บริการที่อยู่ในหรือนอกราชอาณาจักรเพื่อให้เกิดความชัดเจนเนื่องจากอาจมีบางกรณีและผู้ให้บริการอยู่นอกราชอาณาจักรโดยไม่มีตัวแทนอยู่ในราชอาณาจักร และแก่ขนิยามคำว่า “ผู้ใช้บริการ” ให้ชัดเจนว่ารวมถึงผู้ลงทะเบียนของผู้ให้บริการ ไม่ว่าจะมีการเข้าเป็นสมาชิกของผู้ให้บริการหรือไม่

- กลุ่มผู้ให้บริการเสนอให้แก่ขนิยามคำว่า “ผู้ให้บริการ” ให้หมายความรวมถึงผู้ให้บริการทั้ง ๔ ประเภทตามมาตรา ๔๓/๑ และเสนอให้ตัดขนิยามคำว่า “การชดเชยความเสียหายที่เป็นตัวเงิน” โดยให้ยกเว้นความรับผิดทั้งทางแพ่งและทางอาญาแก่ผู้ให้บริการ

คำชี้แจง

ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ในส่วนบทนิยามคำว่า “ผู้ให้บริการ” และคำว่า “ผู้ใช้บริการ” ครอบคลุมและสอดคล้องกับบทนิยามคำว่า “ผู้ให้บริการ” และคำว่า “ผู้ใช้บริการ” ที่กำหนดในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ทั้งนี้ กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้พิจารณาความเห็นในประเด็นนี้แล้ว เห็นว่า เพื่อให้คงหลักการเดิมตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติมในส่วนที่เกี่ยวกับข้อจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการ ซึ่งกำหนดข้อจำกัดความรับผิดสำหรับผู้ให้บริการทั้งทางแพ่งและทางอาญา จึงได้ตัดคำว่า “การชดเชยความเสียหายที่เป็นตัวเงิน” ออกจากบทนิยามตามความเห็นของกลุ่มผู้ให้บริการ รวมทั้งตัดถ้อยคำดังกล่าวในมาตรา ๔๓/๓ - ๔๓/๖ เพื่อให้สอดคล้องกันด้วย

๓.๓ ประเภทของผู้ให้บริการ (มาตรา ๔๓/๑)

- กลุ่มผู้ให้บริการเสนอให้แก่ขนิยามประเภทของผู้ให้บริการตามมาตรา ๔๓/๑ (๓) ให้ไม่รวมถึงผู้ให้บริการในการรับฝากข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามคำสั่งของผู้ใช้บริการไว้บนเครือข่ายของผู้ให้บริการ เนื่องจากคำว่า “เครือข่ายของผู้ให้บริการ” อาจหมายความรวมถึงผู้ให้บริการพื้นที่ในการตั้งเซิร์ฟเวอร์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น กระแสไฟฟ้า และการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต (co-location service) ซึ่งผู้ให้บริการประเภทดังกล่าวไม่สามารถทราบถึงเนื้อหาข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในเซิร์ฟเวอร์ที่ตั้งอยู่บนพื้นที่ของตน และไม่สามารถควบคุมหรือดำเนินการใดๆ กับข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นได้ จึงไม่สามารถนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากระบบหรือระงับการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นได้

คำชี้แจง

ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ได้กำหนดประเภทของผู้ให้บริการไว้ทั้งหมด ๔ ประเภทในมาตรา ๔๓/๑ ได้แก่

(๑) ผู้ให้บริการในฐานะสื่อกลางในการส่งผ่านข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือการกำหนดเส้นทางของข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือการให้บริการเชื่อมต่อระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อทำให้เกิดการส่งผ่านข้อมูลคอมพิวเตอร์ รวมถึงการพักข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นเป็นการชั่วคราวโดยอัตโนมัติในระหว่างการให้บริการดังกล่าว

(๒) ผู้ให้บริการในการเก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์เป็นการชั่วคราวบนระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์โดยผ่านกระบวนการทางเทคนิคที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ

(๓) ผู้ให้บริการในการรับฝากข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามคำสั่งของผู้ใช้บริการไว้บนระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ และ

(๔) ผู้ให้บริการในการสืบค้นแหล่งที่ตั้งข้อมูลคอมพิวเตอร์บนอินเทอร์เน็ตโดยการส่งต่อหรือเชื่อมต่อผู้ใช้บริการไปยังแหล่งที่ตั้งนั้น โดยใช้เครื่องมือชี้แหล่งที่ตั้งข้อมูล

ซึ่งการกำหนดประเภทของผู้ให้บริการดังกล่าวมีความชัดเจนและเป็นไปตามแนวทางสากลดังจะเห็นได้จากกฎหมายหลายๆ ประเทศที่กำหนดประเภทของผู้ให้บริการไว้ ๔ ประเภทดังกล่าวเช่นเดียวกัน

สำหรับข้อกังวลเกี่ยวกับผู้ให้บริการพื้นที่ในการตั้งเซิร์ฟเวอร์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น กระแสไฟฟ้าและการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต (Co-location service) ที่จะเข้าข่ายผู้ให้บริการตามมาตรา ๔๓/๑(๓) นั้น กฎหมายต่างประเทศไม่ได้กำหนดว่า ผู้ให้บริการ Co-location service เข้าข่ายผู้ให้บริการประเภทใดอย่างชัดเจน ดังนั้น การพิจารณาว่าผู้ให้บริการ Co-location service จะเข้าข่ายผู้ให้บริการประเภทใดใน ๔ ประเภทตามที่มาตรา ๔๓/๑ กำหนดนั้น จำต้องพิจารณาจากลักษณะการให้บริการของผู้ให้บริการดังกล่าวเป็นรายกรณีไป ดังนั้น เห็นควรกำหนดประเภทของผู้ให้บริการไว้ตามมาตรา ๔๓/๑ เช่นเดิม

๓.๔ เงื่อนไขทั่วไปของผู้ให้บริการ (มาตรา ๔๓/๒)

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์เสนอให้แก้ไขให้ชัดเจนว่านอกเหนือจากจะต้องมีนโยบายยกเลิกการให้บริการแก่ผู้ใช้บริการที่กระทำละเมิดซ้ำและปฏิบัติตามนโยบายนั้นอย่างเหมาะสมแล้ว ผู้ให้บริการที่จะอ้างข้อจำกัดความรับผิดจะต้องไม่รู้หรือไม่มีเหตุอันควรรู้ และไม่มีความสามารถในการควบคุมข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ให้บริการเชื่อมต่อหรือจัดเก็บ โดยขอให้แก้ไขคำว่า “ผู้กระทำละเมิดซ้ำ” เป็น “ผู้ใช้ที่เคยถูกแจ้งซ้ำเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์” เพื่อให้เกิดความชัดเจน

- กลุ่มผู้ให้บริการเสนอให้ตัดเงื่อนไขให้ผู้ให้บริการต้องนำมาตรการทางเทคนิคที่ได้มาตรฐานมาใช้หรือแก้ไขเป็น “มาตรการทางเทคนิคที่ได้มาตรฐานตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด” เพื่อกำหนดมาตรการทางเทคนิคที่ได้มาตรฐานเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างชัดเจนว่าเป็นการปฏิบัติในรูปแบบใดจึงจะถือว่าเป็นการให้บริการอย่างถูกต้องเนื่องจากในปัจจุบันยังไม่มีนิยามที่ชัดเจนของคำว่า “มาตรการทางเทคนิคที่ได้มาตรฐาน” และ กฎหมายลิขสิทธิ์ของสหรัฐอเมริกา (DMCA) Section ๕๑๒ (i) (๑) (B) ประกอบ Section ๕๑๒ (i) (๒) ไม่ได้บังคับให้ผู้ให้บริการต้องนำมาตรการทางเทคนิคที่ได้มาตรฐานมาใช้ในระบบของตน เพียงแต่ต้องไม่แทรกแซงและอำนวยความสะดวกให้เจ้าของลิขสิทธิ์สามารถนำมาตรการทางเทคนิคในการปกป้องคุ้มครองสิทธิของตนโดยไม่เกิดภาระเกินสมควรแก่ผู้ใช้บริการ นอกจากนี้ยังไม่ปรากฏว่ามีการนำมาตรการทางเทคนิคที่ได้มาตรฐานนี้มาใช้ได้จริง ดังนั้น หากกำหนดให้ผู้ให้บริการต้องมีมาตรการทางเทคนิคที่ได้มาตรฐานเพื่อเป็นเงื่อนไขในการอ้างข้อจำกัดความรับผิด จะทำให้บทบัญญัติในส่วนนี้ไม่มีผลใช้บังคับ

คำชี้แจง

ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มาตรา ๔๓/๒ ได้กำหนดเงื่อนไขทั่วไปที่ผู้ให้บริการทุกประเภทตามมาตรา ๔๓/๑ จะต้องปฏิบัติเพื่อให้สามารถยกข้อจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการขึ้นอ้างได้ ซึ่งเงื่อนไขทั่วไปดังกล่าวครอบคลุมหลักการสำคัญตามแนวทางสากลแล้ว อย่างไรก็ตาม ได้ปรับถ้อยคำให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้น เพื่อให้สามารถบังคับใช้ได้จริงในทางปฏิบัติ เช่น ปรับถ้อยคำจากคำว่า “มาตรการทางเทคนิคที่ได้มาตรฐาน” เป็น “มาตรการทางเทคนิคที่ได้รับการยอมรับ” โดยเงื่อนไขทั่วไปดังกล่าวกำหนดเพียงว่าผู้ให้บริการต้องมีนโยบายในการยกเลิกการให้บริการแก่ผู้ใช้บริการที่กระทำละเมิดซ้ำโดยได้ปฏิบัติตามนโยบายนั้นอย่างเหมาะสม และรองรับการนำมาตรการทางเทคนิคที่ได้รับการยอมรับซึ่งไม่ก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายแก่ผู้ให้บริการมากเกินไปเกินสมควรมาใช้โดยไม่ได้แทรกแซงการทำงานของมาตรการนั้น

ในการนี้ การปรับถ้อยคำโดยกำหนดให้ผู้ให้บริการรองรับการนำมาตรการทางเทคนิคที่ได้รับการยอมรับซึ่งไม่ก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายแก่ผู้ให้บริการมากเกินไปเกินสมควรมาใช้โดยไม่ได้แทรกแซงการทำงานของมาตรการนั้นมีข้อดีต่างจากการกำหนดให้ผู้ให้บริการต้องมีการนำมาตรการทางเทคนิคที่ได้รับการยอมรับซึ่งไม่ก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายแก่ผู้ให้บริการมากเกินไปเกินสมควรมาใช้โดยไม่ได้แทรกแซงการทำงานของมาตรการนั้น กล่าวคือ เพียงแค่

ผู้ให้บริการพร้อมที่จะรองรับหรือมีระบบที่สามารถรองรับการนำมาตรการทางเทคนิคที่ได้รับการยอมรับ (ที่อาจมีขึ้นในอนาคต) มาใช้ ถือได้ว่า ผู้ให้บริการได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขทั่วไปตามมาตรา ๔๓/๒ ส่วนท้ายแล้ว

๓.๕ ข้อจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการแต่ละประเภท (มาตรา ๔๓/๓ - ๔๓/๖)

- กลุ่มผู้ให้บริการเสนอให้ตัดเรื่องการชดเชยความเสียหายที่เป็นตัวเงิน และกำหนดให้ผู้ให้บริการสามารถยกข้อจำกัดความรับผิดได้ในทุกกรณีที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์ หากผู้ให้บริการได้ดำเนินการตามที่กำหนด และตั้งข้อสังเกตว่าหากผู้ให้บริการได้นำข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามที่ได้รับแจ้งออกจากระบบหรือเครือข่ายของตนแล้ว การกระทำดังกล่าวจะมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความรับผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มาตรา ๙ หรือไม่

- กลุ่มผู้ให้บริการเสนอให้ตัด (๒) และ (๔) ของร่างมาตรา ๔๓/๔ เนื่องจากผู้ให้บริการจะไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เก็บรักษาไว้ได้และอาจไม่ทราบว่าเว็บไซต์ต้นทางที่ได้มีการนำออกหรือศาลได้มีคำสั่งให้นำออกแล้ว

- กลุ่มผู้ให้บริการสนับสนุนให้ใช้กระบวนการแจ้งเตือนและนำออก (Notice and Takedown) เนื่องจากกระบวนการดังกล่าวสร้างความสมดุลบนอินเทอร์เน็ต โดยกำหนดหน้าที่ให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ในการแจ้งเตือนและผู้ให้บริการในการนำงานที่ได้รับแจ้งออกจากระบบหรือเครือข่ายของตนเพื่อแลกกับการได้รับข้อจำกัดความรับผิด

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์เสนอว่าควรกำหนดให้ผู้ให้บริการตามมาตรา ๔๓/๕ และ มาตรา ๔๓/๖ มีมาตรการที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันหรือแก้ไขไม่ให้ข้อมูลที่มีลักษณะอย่างเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันเป็นอย่างมากขึ้นมาปรากฏบนพื้นที่ของผู้ให้บริการอีกหลังจากที่ได้รับแจ้ง (Notice and Stay Down) และผู้ให้บริการต้องไม่ได้รับผลประโยชน์ทางการเงินไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อมจากการละเมิดลิขสิทธิ์ ทั้งนี้ขอให้เพิ่มข้อความว่า หากเป็นกิจกรรมอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวกับลิขสิทธิ์จะไม่รวมอยู่ในข้อจำกัดความรับผิดในส่วนนี้

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์เสนอให้เพิ่มเติมเงื่อนไขในการอ้างข้อจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการในการเก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์เป็นการชั่วคราว (มาตรา ๔๓/๔) ว่า “ผู้ให้บริการอนุญาตการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่จัดเก็บชั่วคราวเฉพาะผู้ใช้บริการที่เข้าเงื่อนไขตามที่กำหนดในการส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้น เช่น การจ่ายค่าธรรมเนียมหรือข้อกำหนดเรื่องรหัสผ่าน หรือข้อมูลอื่นใด และได้นำข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เก็บไว้เป็นการชั่วคราวออกจากระบบหรือระบบการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นโดยไม่ชักช้าเมื่อทราบว่าเว็บไซต์ต้นทางได้นำข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวออกจากระบบหรือระบบการเข้าถึงแล้ว หรือเมื่อทราบว่าศาลมีคำสั่งให้เว็บไซต์ต้นทางดำเนินการดังกล่าว” และเพิ่มเงื่อนไขอื่นๆ ให้ครบตาม DMCA ๕๑๒ (b)

คำชี้แจง

ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มาตรา ๔๓/๓ - ๔๓/๖ ได้กำหนดข้อจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการแต่ละประเภทไว้ โดยหากผู้ให้บริการจะยกข้อจำกัดความรับผิดดังกล่าวขึ้นอ้าง ผู้ให้บริการจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดไว้ก่อน ซึ่งเงื่อนไขต่างๆ ที่ปรากฏในร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฯ ครอบคลุมและเป็นไปตามหลักการสำคัญของระบบการแจ้งเตือนและนำออก (Notice and Takedown) ที่เป็นระบบสากลซึ่งหลายประเทศให้การยอมรับและนำมาบัญญัติไว้ในกฎหมาย โดยต่างจากระบบ Notice and Stay Down ที่เป็นเพียงระบบที่เกิดขึ้นจากแนวคำพิพากษาของศาลในบางประเทศเท่านั้น

ในขั้นนี้ กรมทรัพย์สินทางปัญญาพิจารณาแล้วเห็นว่า ระบบ Notice and Takedown เป็นระบบที่เหมาะสมในการนำมาใช้แก้ไขปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์บนสื่ออินเทอร์เน็ต เนื่องจากกระบวนการตามระบบการแจ้งเตือนและนำออกกำหนดให้แต่ละฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ให้บริการ มีหน้าที่ต้องดำเนินการ เช่น เมื่อพบการละเมิดงานลิขสิทธิ์ของตนบนสื่ออินเทอร์เน็ต เจ้าของลิขสิทธิ์สามารถส่งหนังสือแจ้งเตือนไปยังผู้ให้บริการเพื่อนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์หรือแหล่งอ้างอิงหรือ

จุดเชื่อมต่อของข้อมูลนั้นนอกจากระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการหรือระบบการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวโดยไม่ชักช้า ซึ่งผู้ให้บริการมีหน้าที่ต้องดำเนินการดังกล่าวก่อนจึงจะสามารถยกข้อจำกัดความรับผิดชอบตามกฎหมายขึ้นอ้างได้ ถือเป็นกระบวนการที่สร้างความสมดุลที่ดีในการช่วยแก้ไขปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์บนสื่ออินเทอร์เน็ต

นอกจากนี้ การนำระบบ Notice and Stay Down มาใช้อาจเป็นการเพิ่มภาระและค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ให้บริการเกินสมควร เนื่องจากผู้ให้บริการต้องนำเทคโนโลยีที่สามารถป้องกันและควบคุมไม่ให้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ถูกกล่าวอ้างว่าละเมิดลิขสิทธิ์ขึ้นมาปรากฏบนระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการอีก ซึ่งเทคโนโลยีดังกล่าวมีค่าใช้จ่ายในการลงทุนค่อนข้างสูง ผู้ให้บริการรายย่อยในประเทศไทยจะได้รับผลกระทบอย่างมากจนอาจไม่สามารถดำเนินธุรกิจของตนต่อไปได้

๓.๖ การแจ้งและรายละเอียดของหนังสือแจ้งเตือน (มาตรา ๔๓/๗)

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์เสนอให้บัญญัติให้ชัดเจนเกี่ยวกับผู้แจ้ง ว่าหมายความรวมถึงบุคคลผู้ได้รับมอบอำนาจให้ดำเนินการแทนเจ้าของลิขสิทธิ์ เช่น ผู้ได้รับอนุญาต ตัวแทนทางกฎหมาย หรือตัวแทนที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์ด้วย นอกจากนี้ยังเสนอให้แก้ไขถ้อยคำจาก “(๔) คำรับรองว่าข้อความที่แจ้งดังกล่าวเป็นความจริง” เป็น “(๔) การรับรองว่าเจ้าของลิขสิทธิ์เชื่อว่าข้อมูลในหนังสือแจ้งถูกต้อง” หรือ “(๔) ข้อความของเจ้าของลิขสิทธิ์ว่าได้กระทำการโดยความเชื่อที่สุจริตว่าข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวละเมิดลิขสิทธิ์” และเพิ่มเติมข้อความในวรรคสามให้ชัดเจนว่า กรณีที่การแจ้งมีรายละเอียดไม่ครบถ้วน จะถือว่าผู้ให้บริการรู้หรือมีเหตุอันควรรู้ถึงการละเมิดที่เกิดขึ้นในระบบหรือเครือข่ายของตนไม่ได้

- กลุ่มผู้ให้บริการเสนอให้เพิ่มเติมรายละเอียดของการแจ้งให้ต้องมีหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรที่ออกโดยหน่วยงานของรัฐหรือคำรับรองจากหน่วยงานของรัฐที่อาจแสดงว่ามี การละเมิดลิขสิทธิ์ในระบบของผู้ให้บริการตามมาตรา ๔๓/๑ (๓) หรือ (๔) จริง เพื่อเป็นหลักประกันในการดำเนินการนำออกหรือระงับการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ และเสนอให้ผู้ให้บริการไม่จำเป็นต้องดำเนินการตามวรรคสอง หากการนำข้อมูลที่อ้างว่าทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์หรือแหล่งอ้างอิงหรือจุดเชื่อมต่อของข้อมูลนั้นนอกจากระบบของผู้ให้บริการหรือระบบการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวนั้นอาจกระทบถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ซึ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์รายที่ได้รับแจ้ง เพื่อให้การปฏิบัติตามมาตรา ๔๓/๗ ไม่กระทบกับการให้บริการในภาพรวม และทำให้ผู้ให้บริการเสียหายเชิงธุรกิจ

คำชี้แจง

ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มาตรา ๔๓/๗ ได้กำหนดให้การแจ้งเตือนต้องทำเป็นหนังสือโดยอย่างน้อยต้องมีรายละเอียด ๕ รายการ ดังนี้

(๑) ชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ หรือที่อยู่จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถติดต่อได้ของเจ้าของลิขสิทธิ์

(๒) งานอันมีลิขสิทธิ์ที่อ้างว่าถูกละเมิด หรือรายการตัวอย่างของงานดังกล่าวบนเว็บไซต์ของผู้ให้บริการ

(๓) ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ และตำแหน่งที่ตั้งของข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือตำแหน่งที่พบการใช้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวโดยต้องมีรายละเอียดที่เพียงพอตามสมควรเพื่อให้ผู้ให้บริการสามารถนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวออกจากระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการหรือระบบการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าว เว้นแต่เป็นการแจ้งไปยังผู้ให้บริการตามมาตรา ๔๓/๑ (๔) ให้ระบุเพียงแหล่งอ้างอิงหรือจุดเชื่อมต่อที่นำไปสู่ข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือการกระทำที่อ้างว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ และรายละเอียดที่เพียงพอตามสมควรเพื่อให้ผู้ให้บริการสามารถทราบถึงแหล่งอ้างอิงหรือจุดเชื่อมต่อนั้น

(๔) คำรับรองว่าข้อความที่แจ้งดังกล่าวเป็นความจริง

(๕) ลายมือชื่อหรือลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ของเจ้าของลิขสิทธิ์

ซึ่งการกำหนดรายละเอียดของหนังสือแจ้งเตือนดังกล่าวเป็นไปตามแนวทางสากลแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องกำหนดเพิ่มเติมให้การแจ้งต้องมีหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรที่ออกโดยหน่วยงานของรัฐ อีกทั้งไม่จำเป็นต้องมีคำรับรองจากหน่วยงานของรัฐที่แสดงว่ามีการละเมิดลิขสิทธิ์เกิดขึ้นในระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ ทั้งนี้ เป็นไปตามเจตนารมณ์ของการมีระบบ Notice and Takedown ที่เป็นกลไกความร่วมมือระหว่างเอกชนซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์กับเอกชนซึ่งเป็นผู้ให้บริการด้วยตนเอง โดยไม่มีหน่วยงานของรัฐเข้ามาเกี่ยวข้อง เนื่องจากต้องการความรวดเร็วในการจัดการแก้ไขปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์บนสื่ออินเทอร์เน็ต การกำหนดให้การแจ้งต้องมีคำรับรองจากหน่วยงานของรัฐว่ามีการละเมิดลิขสิทธิ์ จะทำให้เกิดความล่าช้า ไม่ทันท่วงที และอาจทำให้ความเสียหายขยายวงกว้างขึ้น อย่างไรก็ดี การใช้ระบบ Notice and Takedown ไม่ตัดสิทธิเจ้าของลิขสิทธิ์ที่จะไปฟ้องร้องดำเนินคดีกับผู้กระทำละเมิดลิขสิทธิ์ต่อศาล

๓.๗ การโต้แย้งและรายละเอียดของหนังสือโต้แย้ง (มาตรา ๔๓/๘)

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์เสนอให้แก้ไข โดยตัดคำว่า “อย่างน้อย” ในวรรคแรกออก เพื่อการตีความที่ชัดเจน และเพิ่มเติมผลของการยื่นคำโต้แย้งที่มีรายละเอียดไม่ครบถ้วนว่า “ผู้ให้บริการอาจปฏิเสธคำโต้แย้งหากไม่มีรายละเอียดครบถ้วนตาม (๑)(๒)(๓)(๔) และให้ถือเป็นคำโต้แย้งที่มีชอบ” หรือ “ผู้ให้บริการจะต้องไม่รับฟังการโต้แย้งใดที่มีข้อมูลรายละเอียดไม่ครบถ้วนตามเงื่อนไขที่กำหนดตาม (๑) – (๔) ข้างต้น” ส่วนมาตรา ๔๓/๘ วรรคสองที่กำหนดระยะเวลาให้ผู้ให้บริการยุติหรือระงับการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ ควรเพิ่มระยะเวลาเป็น ๓๐ วัน เพื่อให้ผู้แจ้งมีเวลาเพียงพอในการเตรียมคดีเข้าสู่กระบวนการทางกฎหมาย

คำชี้แจง

ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ได้เปิดโอกาสให้ผู้ให้บริการที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำละเมิดซึ่งได้รับหนังสือแจ้งเตือนสามารถทำการโต้แย้งได้ โดยการโต้แย้งต้องทำเป็นหนังสือและอย่างน้อย ต้องมีรายละเอียด ๔ รายการ ดังนี้

(๑) ชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ หรือที่อยู่จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถติดต่อได้ของผู้ให้บริการ

(๒) ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ถูกนำออกจากระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการหรือถูกระงับการเข้าถึง และแหล่งที่ตั้งข้อมูลคอมพิวเตอร์บนอินเทอร์เน็ตดังกล่าวก่อนที่จะถูกนำออกจากระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการหรือถูกระงับการเข้าถึง

(๓) คำชี้แจงว่าการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ออกจากระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการหรือการระงับการเข้าถึงกระทำไปโดยผิดพลาดหรือผิดพลาด และ

(๔) ลายมือชื่อหรือลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ของผู้ให้บริการ

ซึ่งการกำหนดรายละเอียดของหนังสือโต้แย้งดังกล่าวเป็นไปตามแนวทางสากลแล้ว และการคงคำว่า “โดยอย่างน้อยต้องมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้” ไว้ เพื่อชี้ให้เห็นว่า ในหนังสือโต้แย้งอย่างน้อยต้องมีรายละเอียดที่กำหนดไว้ โดยไม่ตัดสิทธิผู้โต้แย้งในการส่งรายละเอียดหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด นอกจากนี้ ได้ปรับถ้อยคำในมาตรา ๔๓/๘ วรรคสองให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้นแล้ว โดยกำหนดให้หนังสือโต้แย้งต้องมีรายละเอียดครบถ้วนตามที่มาตรา ๔๓/๘ วรรคหนึ่งกำหนดไว้ ผู้ให้บริการจึงจะต้องดำเนินการตามที่มาตรา ๔๓/๘ วรรคสองและวรรคสามกำหนด กล่าวคือ

(๑) ส่งสำเนาคำโต้แย้งไปยังเจ้าของลิขสิทธิ์ผู้แจ้งโดยเร็ว

(๒) แจ้งเจ้าของลิขสิทธิ์ว่าจะดำเนินการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์หรือแหล่งอ้างอิงหรือจุดเชื่อมต่อของข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นกลับเข้าสู่ระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการหรือยุติการระงับการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือแหล่งอ้างอิงหรือจุดเชื่อมต่อของข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวเมื่อพ้นกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้ให้บริการได้รับคำโต้แย้ง

(๓) เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาสิบห้าวันดังกล่าว ให้ผู้ให้บริการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อ้างว่าได้ทำขึ้น โดยละเมิดลิขสิทธิ์กลับเข้าสู่ระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการหรือยุติการระงับการเข้าถึง ข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวภายในเจ็ดวัน เว้นแต่ผู้ให้บริการได้รับแจ้งจากเจ้าของลิขสิทธิ์ว่าได้ยื่นคำฟ้องเพื่อ ดำเนินคดีต่อผู้ให้บริการ

สำหรับประเด็นเรื่องระยะเวลาตามมาตรา ๔๓/๘ วรรคสองและวรรคสามนั้น เห็นว่า ระยะเวลา ดังกล่าวมีความเหมาะสมแล้ว การเพิ่มระยะเวลาดังกล่าวให้ยาวนานขึ้น จะทำให้กระบวนการแจ้งเตือนและนำออกตาม ระบบ Notice and Takedown ล่าช้า ซึ่งไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของการนำระบบดังกล่าวมาใช้ในการแก้ไขปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์บนสื่ออินเทอร์เน็ตที่ต้องอาศัยความรวดเร็วในการดำเนินการ

๓.๘ ความรับผิดจากการแจ้งเตือนเท็จและโต้แย้งเท็จ (มาตรา ๔๓/๙ - ๔๓/๑๐)

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์เสนอให้แก้ไขจาก “ผู้ใดแจ้งไปยังผู้ให้บริการ...โดยรู้หรือมีเหตุอันควรรู้ว่าข้อความ ดังกล่าวเป็นเท็จ...” เป็น “ผู้ใดแจ้งไปยังผู้ให้บริการ...โดยเจตนาหลอกลวงซึ่งมีข้อความไม่ถูกต้องในสาระสำคัญ...”

คำชี้แจง

กระบวนการแจ้งเตือนและนำออกตามระบบ Notice and Takedown เป็นกลไกที่ต้องอาศัยความ ร่วมมือระหว่างภาคเอกชนด้วยกันบนพื้นฐานของความเชื่อใจ จึงต้องกำหนดบทบัญญัติความรับผิดเกี่ยวกับการแจ้ง เตือนเท็จและการโต้แย้งเท็จไว้เพื่อให้กระบวนการดังกล่าวดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อป้องกันปัญหา เกี่ยวกับการกลั่นแกล้งกันบนโลกออนไลน์โดยการแจ้งเตือนเท็จหรือการโต้แย้งเท็จ โดยร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มาตรา ๔๓/๙ กำหนดให้ผู้แจ้งไปยังผู้ให้บริการตามมาตรา ๔๓/๗ โดยรู้หรือมีเหตุอันควร รู้ว่าข้อความดังกล่าวเป็นเท็จ เป็นเหตุให้ผู้ให้บริการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ ออกจากระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการหรือระงับการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าว ต้องรับผิดชอบความเสียหายใดๆ ที่เกิดขึ้นจากการแสดงข้อความอันเป็นเท็จนั้น ส่วนมาตรา ๔๓/๑๐ กำหนดให้ ผู้ที่โต้แย้งไปยังผู้ให้บริการตามมาตรา ๔๓/๘ โดยรู้หรือมีเหตุอันควรรู้ว่าข้อความดังกล่าวเป็นเท็จ เป็นเหตุให้ ผู้ให้บริการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์กลับเข้าสู่ระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ของผู้ให้บริการหรือยุติการระงับการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าว ต้องรับผิดชอบความเสียหายใดๆ ที่เกิดขึ้น จากการแสดงข้อความอันเป็นเท็จนั้น ซึ่งตามบทบัญญัติดังกล่าว เพียงแค่พิสูจน์ได้ว่า ผู้แจ้งเตือนหรือผู้โต้แย้ง แล้วแต่กรณี รู้หรือมีเหตุอันควรรู้ว่าข้อความที่แจ้งหรือที่โต้แย้งเป็นเท็จจนเป็นเหตุให้ผู้ให้บริการต้องดำเนินการ ตามกระบวนการที่กฎหมายกำหนด ผู้นั้นต้องรับผิดชอบความเสียหายใดๆ ที่เกิดขึ้นจากการแสดงข้อความอันเป็น เท็จนั้นแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ว่าผู้แจ้งเตือนหรือผู้โต้แย้งมีเจตนาหลอกลวงผู้ให้บริการแต่อย่างใด เนื่องจา กการพิสูจน์เจตนาเป็นเรื่องที่กระทำได้ยากกว่า ดังนั้น จึงคงหลักการของมาตรา ๔๓/๙ และมาตรา ๔๓/๑๐ ไว้ตามเดิม

๓.๙ คำสั่งศาล (มาตรา ๔๓/๑๑ - ๔๓/๑๒)

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์เสนอให้ศาลจะไม่ถูกจำกัดการสั่งเพียงมาตรา ๔๓/๑๑ - ๔๓/๑๒ เท่านั้น

คำชี้แจง

ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มาตรา ๔๓/๑๑ และมาตรา ๔๓/๑๒ กำหนด ขอบเขตให้ศาลมีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ได้กำหนดไว้เท่านั้น ซึ่งเป็นการกำหนดขอบเขตของคำสั่งศาล ดังกล่าวสอดคล้องและเป็นไปตามแนวทางสากลแล้ว

๓.๑๐ ผู้ให้บริการไม่มีหน้าที่ในการตรวจสอบ (มาตรา ๔๓/๑๓)

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์เสนอว่า ผู้ให้บริการจะไม่มีหน้าที่ตรวจสอบ เว้นแต่เป็นกรณีตามมาตรา ๔๓/๕ และมาตรา ๔๓/๖ ที่จะต้องมีมาตรการที่มีประสิทธิภาพที่จะไม่ทำให้งานที่เหมือนหรือคล้ายกันกลับเข้ามาบนระบบหรือเครือข่ายของผู้ให้บริการอีก

- กลุ่มผู้ให้บริการเสนอให้เพิ่มมาตราที่กำหนดว่าผู้ให้บริการไม่ต้องรับผิดชอบ ถ้าหากได้ดำเนินการนำงานออกหรือนำงานกลับเข้ามาในระบบหรือเครือข่ายโดยสุจริต โดยไม่คำนึงว่างานนั้นจะเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือไม่ในภายหลัง

คำชี้แจง

ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มาตรา ๔๓/๑๓ กำหนดอย่างชัดเจนว่า บทบัญญัติในส่วนนี้ไม่เป็นการกำหนดหน้าที่ให้ผู้ให้บริการต้องตรวจสอบหรือแสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ที่เกิดขึ้นบนระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของตน โดยได้มีการปรับลดข้อจำกัดเพียงเล็กน้อยในส่วนท้าย เป็น “เว้นแต่เป็นการดำเนินการในขอบเขตที่เป็นไปตามมาตรการทางเทคนิคที่ได้รับการยอมรับ” ซึ่งการกำหนดเช่นนี้เป็นไปตามหลักการของระบบ Notice and Takedown ที่ไม่ต้องการสร้างภาระหน้าที่และค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ให้บริการเกินสมควร

นอกจากนี้ ได้มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา ๔๓/๑๔ เพื่อให้บทบัญญัติในส่วนนี้ครบถ้วนสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและคงตามหลักการในมาตรา ๓๒/๓ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยกำหนดอย่างชัดเจนว่า ผู้ให้บริการไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายใดๆ ที่เกิดขึ้นจากการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากระบบหรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการหรือระบบการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวโดยสุจริต

๓.๑๑ อายุความคุ้มครองภาพถ่าย

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์เสนอว่า ขอให้เพิ่มอายุความคุ้มครองในงานโสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง หรืองานแพร่เสียงแพร่ภาพให้มีอายุเจ็ดสิบปีนับแต่สร้างสรรค์งานนั้นขึ้น แต่ถ้าได้มีการโฆษณาในงานนั้นในระหว่างระยะเวลาดังกล่าวให้ลิขสิทธิ์มีอายุเจ็ดสิบปีนับแต่ได้มีการโฆษณาเป็นครั้งแรก

คำชี้แจง

โดยที่ประเทศไทยจะเข้าเป็นภาคีสันติสัญญาว่าด้วยลิขสิทธิ์ขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO Copyright Treaty: WCT) ซึ่ง Article ๙ ของสนธิสัญญาดังกล่าวกำหนดให้ประเทศภาคีต้องให้ความคุ้มครองงานภาพถ่ายตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์และมีอยู่ต่อไปอีกเป็นเวลาห้าสิบปีนับแต่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตาย โดยปัจจุบันกฎหมายลิขสิทธิ์ไทยกำหนดให้ลิขสิทธิ์ในงานภาพถ่ายมีอายุห้าสิบปีนับแต่ได้สร้างสรรค์งานนั้นขึ้น หรือหากได้มีการโฆษณางานนั้นในระหว่างระยะเวลาดังกล่าว ให้ลิขสิทธิ์มีอายุห้าสิบปีนับแต่ได้มีการโฆษณางานเป็นครั้งแรก ซึ่งยังไม่สอดคล้องกับข้อบทในสนธิสัญญา WCT ดังนั้น จึงมีความจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมอายุการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพถ่าย โดยร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ได้ตัดคำว่า “งานภาพถ่าย” ออกจากมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งจะมีผลทำให้การพิจารณาอายุการคุ้มครองงานภาพถ่ายต้องเป็นไปตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติมแทน กล่าวคือ ลิขสิทธิ์ในงานภาพถ่ายจะมีอยู่ตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์และมีอยู่ต่อไปอีกเป็นเวลาห้าสิบปีนับแต่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตายนั่นเอง

ทั้งนี้ สนธิสัญญาว่าด้วยลิขสิทธิ์ขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก ไม่ได้กำหนดเรื่องอายุความคุ้มครองงานลิขสิทธิ์ประเภทอื่นแต่อย่างใด จึงเสนอแก้ไขอายุความคุ้มครองงานลิขสิทธิ์เฉพาะงานภาพถ่ายไว้ในร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เพื่อให้สอดคล้องกับสนธิสัญญาดังกล่าว

๓.๑๒ มาตรการทางเทคโนโลยี

- กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์เห็นว่า ควรมีโทษจำคุกในกรณีละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีด้วย แม้ว่าจะไม่ได้ทำไปเพื่อการค้าก็ตาม

- กลุ่มผู้ให้บริการเสนอว่า ควรกำหนดให้โทษเกี่ยวกับการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีเพื่อการค้ามีโทษปรับเท่านั้น ไม่ควรมีโทษจำคุก

คำชี้แจง

สำหรับประเด็นเกี่ยวกับโทษของการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีนั้น ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ได้เพิ่มเติมบทบัญญัติเรื่องความผิดเกี่ยวกับบริการ ผลิตภัณฑ์ อุปกรณ์ หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของผลิตภัณฑ์หรืออุปกรณ์ที่ใช้หลบเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีไว้ในมาตรา ๕๓/๖ โดยความผิดดังกล่าวถือเป็นความผิดฐานละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยี ซึ่งมีบทกำหนดโทษไว้อยู่แล้วในมาตรา ๗๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งโดยหลัก มาตรา ๗๐/๑ วรรคหนึ่ง เป็นบทกำหนดโทษสำหรับการละเมิดข้อมูลการบริหารสิทธิหรือการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีที่ต้องระวางโทษปรับสถานเดียว กล่าวคือ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท แต่หากเป็นการกระทำการเพื่อการค้าตามมาตรา ๗๐/๑ วรรคสอง จึงต้องระวางโทษสูงขึ้น โดยอาจต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงสองปี หรือปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งการกำหนดโทษสำหรับความผิดฐานดังกล่าวมีความเหมาะสมแล้ว จึงเห็นว่า ไม่จำเป็นต้องแก้ไขตามข้อเสนอที่ได้จากการรับฟังความคิดเห็นแต่อย่างใด

๔. การนำผลการรับฟังความเห็นมาประกอบการพิจารณาจัดทำกฎหมาย

กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้นำความเห็นที่ได้รับจากการรับฟังความเห็นมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุงร่างกฎหมายแล้ว และจะนำผลการรับฟังความเห็นเสนอต่อสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ต่อไป